

Illustreret Tidende.

Nr. 35.]

udkommer hver Søndag.

Kjøbenhavn den 27. Mai 1860.

2 Rdlr. Kvartalet.

[1te Bind.

Indhold.

Bernhard Severin Ingemann. — Ugens Politik. — Meddelelser af bladet Indhold. — De danske Kongers Dragter paa Rosenborg. — En Bondehøje paa en nedvigt Gravhøi. — Festsighederne i Stockholm den 3., 4. og 5. Mai (Niter). — To Sultaninder, af Carl Bernhard. — Reorganisationen af Kjøbenhavns Brandcorps.

Bernhard Severin Ingemann.

Udenfor Havestuedøren i Stege Præstegaard laae der for nogle Aar siden, og ligger der maaskee endnu, en omvendt Rigtighed, som i sin Tid havde dækket Støvet af Søren Sørensen Ingemann, Borger og Kjøbmand i Stege. Kjøbmand J. var gift med Bodil Post og et af deres Børn var Søren Ingemann, født i Stege 1735, personel Cappellan i Baarsø og Væltringe 1770, men fra 1774 til sin Dødsdag Sognepræst for Torkilstrup og Lillebrænde Menigheder paa Falster samt i Aarene 1782—97 tillige Provst i Falsters Nørreherred. Han var en høi og kraftig Stikkelse, der som Theolog tilhørte den gamle, alvorlige, troende Retning, men ellers var han venlig, glad og mild. Med sine to særdeles begavede og hæderlige Naboer, Præsterne Blicher i Sunsløv (Grundtvigs Svigerfader) og Glahn i Riserup (Vovl Egedes Svigersøn), og selv i flere Aar en bygtig Missionær i Grønland), stod han i et engt og inderligt Venstabsforhold, og den sidste gav ham i sin Kirkebog det Vidnesbyrd, at han var „en sand Nathanael“. Menigmand havde samtidig den faste Overbeviisning, at han var Mand baade for at maane og vise igjen, og denne indgroede Folkemening er endnu ingenlunde uddød. 1776 havde han ægtet Birgitte Swane, en Datter af Skibscapitain Lars Hansen S. (Eier af Torkilstrup Kirke) og Johanne Marie Harboe. Med denne sin Hustru havde han ni Børn, fire Døttre og fem Sønner, af hvilke kun den ældste Datter døde som Barn, men de andre otte bleve Børne. Af Sønnerne blev den ældste Præst, de tre næste Kjøbmænd, men kun den ældste Kjøbmand har efterladt sig Afkom. — Den yngste Søn var

Bernhard Severin Ingemann,

som tillige var sine Forældres yngste Barn. Han blev født i Torkilstrup Præstegaard den 28de Mai 1789, og hele sin tidlige Barndom tilbragte han i Hjemmet, underviist og veiledet af sine Forældre. Af Livet i dette Hjem skulle vi meddele nogle faa og korte Træk. — „Hvor gammel er den graa Hingst?“ spurgte han engang sin Fader. „Lige saa gammel som Du, min Dreng!“ „Men hvor gammel er da jeg?“ „Fem Aar.“ Dermed fødtes hans Aldersbevidsthed, og for saavidt blev 1794 ham altsaa paa en Maade et nyt Fødselsaar. — Et af hans næste Barndomsminde er en stor Solformørkelse, der i høi Grad vakte hans Forbauselse; endnu seer han tydelig de mægtige Forberedelser til at iagttage Phænomenet; den store Vandballie, der skulde opfangne Solens Speilbillede, samt de farvede Glas. — Omtrent samtidig kom en ung Student hjem fra Kjøbenhavn. Han var nys (1795) bleven udmærket til 2den Examen, og hvad mere var: de allernæste Opdagelser paa Theologiens Omraade havde han baade i Goved og Komme, baade de wolfsbüttelese Fragmenter, og hvad man ellers kaldte dem. I et Selskab hos en af Nabo-præsterne godtgjorde altsaa Studenten med raffeltalende, at Jesus Christus var ganske vist en Viismand, en stor Lærer med sunde og rene Moralprinciper, men Guds eenbaarne Søn og selv Gud, nei — — — Da reiste gamle Provst Ingemann sig, og med en ganske eiendommelig Kraft og Al-

vor i Betoningen erklærede han: „Den, som fornægter Christi Guddom, fornægter Christendommen!“ Hermed var Samtalen sluttet, men Bernhard havde overværet den, og Indtrykket af Faderens Ord blev aldrig udbviset eller svækket. — Noget senere var der en Vinterdag stabled en Mængde Blaar op i den ene Side af Præstegaardens Dagligstue; men Bernhard seer en Tot ligge midt paa Gulvet og kommer ihu, hvor tit hans ordentlige, hunselige Moder har paalagt ham at samle Papirstumper, og hvad der ellers gjorde Urød, op af Gulvet. Altsaa tager han ogsaa Blaartotten op og kaster den i Kasseloven; men — det var dog tusinde Aar at see, „hvorledes Børnene gaar af Stole!“; og han snapper atter den brændende Tot, men brænder sin Finger og kaster Totten, saa den falder midt i Blaartablen, der strax staaer i lys Lue. Det lave Bræddeloft staaer i Fare for at antændes, og strigende styrter Bernhard ind i Sovestuen, hvor han knuler sig bag Sengen, indtil Uveiret er ovre; men ved hans

Strig iler Faderen til fra Studerekammeret og faaer med nogen Anstrenghed Ildbranden sluttet. Bernhard slap for Revselse; maaskee han var straffet nok i den forbrændte Finger; men sandsynligviis har han faaet en Paamindeelse om, at en anden Gang skulde han strax komme og fortælle det, naar han havde gjort noget, der var galt. — Det varede da heller ikke længe, inden han engang, som han sad og læste i Suhms lille Danmarks Historie, væltebe hele Blækhuset over den. Hans Beslutning var strax fattet: han vilde vise sin Fader, hvad han havde gjort. Men paa Veien til Studerekammeret maler hans Indbildningskraft ham et livligt Billede af den Ros, han vil hofte hos Faderen for sin ualmindelige Aabenhed og Ærlighed; Bedrøvelsen over hans Uforsigtighed forvandles til straalende Glæde over den Pris, der venter ham, og med den glædelige Mine af Verden viser han Faderen Bogen og siger nok saa kjæft: „See, hvad jeg har gjort, Fader!“ „Saa skal Du da ogsaa ha“, Knægt!“ udbryder Faderen, der

Bernhard Severin Ingemann.